

[Paul Hansen (Svendborg.)]

i forslag til lov om ændring i lov om kommunale ejendomsskatter m. v. overføres den særlige fond, der indførtes i 1955, og hvori den kommunale tillægsskat gik ind, til kommunernes almindelige kapitalfond, hvilket vel nok i nogen måde vil kunne hjælpe kommunerne til selvfinansiering.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt sige mere om de to lovforslag, men kan på mit partis vegne anbefale dem til velvillig behandling i et udvalg, helst i sammenhæng med de øvrige i denne forbindelse fremsatte lovforslag, idet hele komplekset må ses ud fra en helhedsbetragtning, idet den ene del ikke efter vor mening kan pilles ud fra de andre.

Paabød: Da mit partis sædvanlige ordfører, det ærede medlem hr. Lorentzen, er forhindret, skal jeg på mit partis vegne gøre nogle bemærkninger til det foreliggende komplekse af lovforslag.

Regeringen er sent på færde med sine boligforslag; i åbningstalen straks efter regeringens tiltræden bebudede statsministeren, at regeringen i god tid før den nuværende lovs udløb ville fremkomme med forslag til en ny byggestøttelov. Man kunne derfor have ventet, at regeringen var fremkommet med disse forslag, før lejeloven udløb den 1. april i år. Det skete ikke, derimod søgte man lejeloven forlænget, således at den nu udløber 1. april 1959. Det er altså først nu, få måneder før den nuværende byggestøttelov udløber, at byggeerhvervene får besked om regeringens planer. Det er meget uheldigt og har da også medført nedgang i antallet af lejligheder under opførelse. Det må regeringen bære ansvaret for; byggeri forudsætter planlægning på lang sigt, og hvad enten man vil afvikle eller fortsætte statsfinansieringen, kunne byggeerhvervene nok have rimeligt krav på at få besked i god tid.

Når man ser på lovforslagene som helhed, må man forbavse over, at det ikke er lykkedes at komme videre med afviklingen. Resultatet kan kort og godt sammenfattes således, at det er en omlægning og forøgelse af beskatningen, det er en yderligere udbygning af formynderstatens fordelings- og for-
sorgssystem, således at nu også folk med 18 000 kr. i indtægt kan få støtte til løsning

af deres boligproblem, og de sociale boligselskaber bygger videre med en lånegrænse på 94 pct. af anskaffelsessummen og et kvadratmetertilskud, som man nu vil forhøje fra 7 kr. til 8 kr. 50 øre. Alt det kalder man afvikling. Når formynderstaten skyder sine teltpæle frem, så stiger skatterne, og når man afvikler, stiger skatterne altså også. Det må nok kunne mane sindene til alvor hos de retsstatsvælgere, som endnu har den højtærede minister hr. Viggo Starckes superliberale kendingsmelodi fra sidste valg i ørene. Retsstatspartiet har naturligvis fået en vis indrømmelse til sin kongstanke, grundskylden, men man har betalt en meget høj pris for denne indrømmelse.

Der var flere synspunkter i den højtærede boligministers fremsættelsestale, som vi fuldt ud kan tilslutte os. Jeg anser det for meget værdifuldt, at man nu fra alle sider sigter mod et frit boligmarked inden for en rimelig tid. Jeg har i et blad set den formodning fremsat, at fremsættelsestalen var skrevet af de to liberale makkere i regeringen, medens paragrafferne var skrevet af boligministeren. Jeg ved ikke, hvordan det forholder sig. Jeg er ikke sikker på, at det er rigtigt. Der er ganske vist en væsentlig forskel mellem fremsættelsestalen og den måde, hvorpå man har udformet lovforslagene i praksis; men jeg må sige, at de taler, den højtærede boligminister holdt straks efter sin tiltræden rundt omkring i landet, var udtryk for et både fordomsfrit og realitetsbetonet syn på disse spørgsmål. Der var en provinssagfører, der havde overværet et af disse møder i Odense, som sagde til mig: den tale kunne De også godt have holdt. Det vil den højtærede minister formentlig ikke betragte som en anbefaling, men det er ment som en sådan.

Nu er det efterhånden gået op for alle, at vi kan ikke bygge os ud af bolignøden. Afskaffelsen af bolignøden kræver tillige en rationel boligpolitik med hensyn til den gamle boligmasse. Huslejerestriktionerne i forbindelse med den stærke inflatoriske udvikling har halveret lejen i den gamle boligmasse i forhold til indtægtsniveauet, og det har givet et stærkt pres på boligefterspørgslen, hvilket er den vigtigste årsag til, at vi i hovedstadsområdet og flere større byer har boligmangel, til trods for at der er væsentlig flere boliger